

beskattede saa mange Gange dobbelt — som jeg nu her har paavist. Det gaar ikke. Havde man samtidig kunnet komme hjem med en Toldreform, der gav Lettelser paa Livsfornødenheder og paa Forbrugsgenstande, var det noget andet. Nu har man Aar efter Aar holdt Toldloven frem for Folk og sagt: Nu skulle vi have Lettelser her for Smaakaarsfolk — og det er ogsaa sandt — men nu komme vi hjem med disse Love uden en Toldlov. Det minder om den Mand, der gaar foran Æslet med en Visk Hø, for at det kan gaa fremad med sin Byrde. Saaledes kan man ikke behandle Smaafolk, og jeg ønsker derfor, at dette Forhold maa tages under Overvejelse. Det glæder mig, at der fra den højtærede Finansminister kom en Udtalelse i Lørdags om, at der maaske kunde være Anledning til at udstrække Lettelsen paa Landet for Smaakaarsfolk. Derfor har jeg med saa meget mere Glæde fremsat mine Anskuelser, fordi jeg har Haab om, at de kunne blive imødekomne. Ogsaa glædede det mig at høre fra Finansministeren en Udtalelse om, at et Forslag til en Toldlovsrevision skulde komme frem, saa snart vi vare færdige med disse Love. Det glæder mig saa meget mere, som det jo ikke vilde være muligt for en Regering at holde sig, hvis den ikke tog dette Spørgsmaal op og fik det løst netop af Hensyn til den store Masse Smaakaarsfolk rundt om i vort Land.

Formanden: Jeg skal paa den givne Foranledning oplyse, at Finansministerens Nærværelse i Landstinget for Øjeblikket umuligjør, at han kan være her til Stede.

K. Kristiansen: Den Gang Landstingsflertallet i Fjor brød med sin egen Fortid ved at foreslaa Ophævelsen saavel af Hartkornsskatterne som Bygningsafgiften mod, at der paalægges alle faste Ejendomme en Ejendomsskyld, var det jo et Skridt henimod Vestres gamle Fordring om mere retfærdige Beskatningsforhold. Thi det maa indrømmes, at den Værdibeskatning, som indeholdes i Forslaget om Ejendomsskyld, er mere retfærdig end den nugældende Beskatningsmaade, efter hvilken Jorden beskattes efter Tønder Hartkorn og Bygninger efter Kvadratalen Gulvflade. Det er dog kun et lille Skridt henimod en mere retfærdig Beskatningsform, thi ved Værdibeskatning af Ejendommen tages der ikke Sigte paa at udjævne den Forskel, der er mellem de Folk, der have deres Ejendom uden Gæld, og de, der have

Ejendommen prioriteret til det meste af dens Værdi. For at rette dette Forhold maa man ind paa Formue- og Indkomstbeskatningen. Og ganske vist indeholdt Landstingets Forslag i Fjor ogsaa denne Skat, men den udgjorde et saa lille Beløb, at Kapitalisterne derved ikke bleve ramte ret føleligt. Derfor fordrede vi sidste Aar, at Ejendomsskylden skulde være meget mindre end foreslaaet, og i Stedet derfor kunde vi gaa med til at paalægge noget mere efter Formue og Indtægt. Vi kunde gaa med til at paaligne en saa stor Formue- og Indtægtsskat, som Statens Behov krævede. Endvidere fordrede vi med Hensyn til Ejendomsskylden, at der ved Vurderingen af smaa Ejendomme skulde gøres et større Fradrag, end der var bestemt efter Landstingets Forslag. Vi fordrede endvidere, at der ved Ejendommens Vurdering skulde tages Hensyn til den paa Ejendommen liggende Tiendebyrde.

Alle disse Fordringer er der nu taget Hensyn til ved det foreliggende Lovforslag. Det kunne vi jo kun glæde os over, og vi maa nu haabe paa Gennemførelsen af disse. Men der er alligevel nogle Punkter i Forslaget om Ejendomsskyld, som jeg kunde ønske ændrede. Nu har under de foregaaende Dages Forhandling en Del af de ærede Talere været inde paa at omtale nogle af disse Punkter, som jeg derfor ikke skal berøre, og der er da kun et Par Punkter tilbage, som jeg skal omtale med nogle Ord. Naar der saaledes i Lovforslaget § 1 bestemmes, at saavel Hartkornsskatterne som Bygningsafgiften fra 1ste Juli 1903 skulde bortfalde, synes jeg i Grunden ikke, det er rigtigt i § 8 at bestemme, at hele den nuværende Bygningsafgift til Staten ogsaa fremdeles skal kunne fordres af Købstadbygninger, dels i Ejendomsskyld, dels i en Tillægsafgift, der i Løbet af 27 Aar kan omsættes fra Bygningsafgift til kommunal Ejendomsskyld. Bygningsafgiften er jo en saa uretfærdig Skat, som tænkes kan, lige saa uretfærdig som Hartkornsskatterne. Der er nogle Haandværk, som kræve meget stor Plads for at drive Næring, medens andre kun kræve ringe Plads; f. Eks. kræves der, som den sidste ærede Taler bemærkede, megen Plads for at drive Snedkernæring, medens en Murer saa godt som ingen Plads behøver, det er nok, naar han blot har et Rum til at sætte sine Redskaber ind i, og derfor kommer en Snedker til at svare meget mere i Bygningsafgift end en Murer, skønt den sidste maaske har den største Indtægt. Derfor mener jeg, at vi med det samme skulde bort fra